

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δέκα Οκτώ

Η Προφητική Προειδοποίηση προς την Ιερουσαλήμ: Μια Συμβολική Απεικόνιση των Γεγονότων των Εσχάτων Καιρών

Jeff Pippenger
2024-03-05

Τα επτά έτη προειδοποίησης, από το 63 έως το έτος 70, τα οποία εκηρύχθησαν από τον άνθρωπο που ανέβαινε και κατέβαινε «στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, διακηρύττοντας τα δεινά που επρόκειτο να επέλθουν επί την πόλιν», είχαν προτυπωθεί από την προειδοποίηση που εδόθη στην Ιερουσαλήμ επί τριάμισι έτη, πρώτον στη διακονία του Χριστού, και κατόπιν επί τριάμισι ακόμη έτη στη διακονία των μαθητών. Προηγούμενα άρθρα έχουν ήδη επισημάνει ότι η καταστροφή της Ιερουσαλήμ θα μπορούσε να είχε επέλθει κατά τον σταυρό, ή αργότερα κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου, αλλά η μακροθυμία του Θεού ανέβαλε την κρίση Του επί την πόλιν και τον λαόν.

«Και εις ὃν δ' ἂν πέση, θέλει συντρίψει αὐτὸν εἰς κόνιν». Ο λαός που απέρριψε τον Χριστό επρόκειτο σύντομα να δει την πόλη του και το έθνος του να καταστρέφονται. Η δόξα τους θα συντριβόταν και θα διασκορπιζόταν ως η κόνις ενώπιον του ανέμου. Και τι ήταν εκείνο που κατέστρεψε τους Ιουδαίους; Ήταν ο βράχος ο οποίος, αν είχαν οικοδομήσει επάνω του, θα ήταν η ασφάλειά τους. Ήταν η αγαθότητα του Θεού, την οποία καταφρόνησαν, η δικαιοσύνη, την οποία απέρριψαν, το έλεος, το οποίο περιφρόνησαν. Οι άνθρωποι έθεσαν τον εαυτό τους σε αντίθεση προς τον Θεό, και ό,τι θα ήταν η σωτηρία τους μεταστράφηκε σε καταστροφή τους. Ό,τι ο Θεός όρισε για ζωή, εκείνοι το βρήκαν να είναι για θάνατο. Στη σταύρωση του Χριστού από τους Ιουδαίους εμπειρεύεται η καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Το αίμα που χύθηκε επάνω στον Γολγοθά ήταν το βάρος που τους βύθισε στην καταστροφή για τον παρόντα κόσμο και για τον μέλλοντα. Έτσι θα γίνει και κατά τη μεγάλη τελική ημέρα, όταν η κρίση θα πέσει επάνω σε εκείνους που απορρίπτουν τη χάρη του Θεού. Ο Χριστός, ο λίθος του προσκόμματός τους, τότε θα εμφανιστεί σε αυτούς ως όρος εκδικήσεως. Η δόξα του προσώπου Του, η οποία για τους δικαίους είναι ζωή, για τους ασεβείς θα είναι καταναλίσκον πυρ. Εξαιτίας αγάπης που απορρίφθηκε, χάριτος που καταφρονήθηκε, ο αμαρτωλός θα καταστραφεί.

«Με πολλές παραστατικές εικόνες και επανειλημμένες προειδοποιήσεις, ο Ιησούς έδειξε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα για τους Ιουδαίους, αν απέρριπταν τον Υιό του Θεού. Με τα λόγια αυτά απευθυνόταν προς όλους, σε κάθε εποχή, που αρνούνται να Τον δεχθούν ως Λυτρωτή τους. Κάθε προειδοποίηση είναι γι' αυτούς. Ο βεβηλωμένος ναός, ο ανυπάκουος υιός, οι ψευδείς γεωργοί, οι περιφρονητικοί οικοδόμοι, έχουν το αντίστοιχό τους στην εμπειρία κάθε αμαρτωλού. Αν δεν μετανοήσει, η καταδίκη που εκείνα προεικόνιζαν θα είναι δική του.» The Desire of Ages, 600.

Η επταετής περίοδος, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ ἔμαρτύρησεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διηρέθη κατὰ τὴν πρώτην πολιορκίαν εἰς δύο ἴσας περιόδους χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα ἡμερῶν. Τὰ ἑπτὰ ἐκεῖνα ἔτη ἀντιπροσώπευαν τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὰ ἑπτὰ ἔτη τῆς διακονίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν ἀντιπροσώπευαν τὴν ἀρχὴν τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ὁ Ἰησοῦς πάντοτε ἀπεικονίζει τὸ τέλος διὰ τῆς ἀρχῆς. Τὰ ἑπτὰ ἐκεῖνα ἔτη προετυπώθησαν ἐπίσης διὰ τῶν

«ἐπτά καιρῶν» κατὰ τοῦ βορείου βασιλείου, οἵτινες διηρέθησαν εἰς δύο ἴσας περιόδους χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα ἐτῶν.

Ὄταν ἡ Σύγχρονη Ρώμη επαναλαμβάνει τὴν ἱστορία τῆς εἰδωλολατρικῆς καὶ τῆς παπικῆς Ρώμης, καταπατώντας τὴν κυριολεκτικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅταν ἡ Σύγχρονη Ρώμη επαναλαμβάνει τὶς δύο ἱστορίες τῶν δύο περιόδων προειδοποιήσεως ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ ἔτος 63 ἕως τὸ ἔτος 70, καὶ ὅταν ἡ σύγχρονη Ρώμη επαναλαμβάνει τὴν ἱστορία ποὺ παριστάνεται ἀπὸ τὶς δύο περιόδους κατὰ τὶς οἱοῦσες ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθητὲς περιήρχοντο ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τριάμισι ἔτη, θὰ φανερωθῶν δύο διακεκριμένες περίοδοι, μολονότι κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες «χρόνος δὲν ὑπάρχει πλέον».

Ἡ τελευταία ἀπὸ αὐτὲς τὶς δύο περιόδους εἶναι οἱ συμβολικοὶ σαράντα δύο μῆνες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν οἱοῦσων ἡ Σύγχρονη Ρώμη πραγματοποιεῖ τὸν τελικὸ τῆς διωγμοῦ κατὰ τῶν πιστῶν, μόλις θεραπευθεῖ τὸ θανατηφόρο τῆς τραύμα με τὸν επικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς. Αὐτοὶ οἱ συμβολικοὶ σαράντα δύο μῆνες εἶναι ἡ δευτέρα ἀπὸ τὶς δύο περιόδους καὶ αποτελοῦν τὴν περίοδο τῆς ἐκτελεστικῆς κρίσεως τῆς σύγχρονης Ρώμης. Ἡ περίοδος αὐτὴ προηγείται ἀπὸ τὴν ἀνακριτικὴ κρίση τῶν ζώντων στὸν Λαοδικεϊακὸ Ἀντβεντισμὸ.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρουσίασε τὴν προειδοποίησιν πρὸς τὴν κυριολεκτικὴ Ἱερουσαλήμ πέθανε κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Τίτου. Δὲν πέθανε κατὰ τὴν καταστροφή, ἀλλὰ κατὰ τὴν πολιορκία ποὺ προηγήθηκε τῆς καταστροφῆς, διότι οὔτε ἓνας Χριστιανὸς δὲν πέθανε κατὰ τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ.

«Ἐπὶ ἐπτά ἔτη ἓνας ἄνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀνεβαίνει καὶ νὰ κατεβαίνει τοὺς δρόμους τῆς Ἱερουσαλήμ, διακηρύττοντας τὰ δεινὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπέλθουν ἐπὶ τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ κατὰ τὴ νύκτα ἐψάλλε τὸ παράφορο θρηνητικὸ ἄσμα: “Φωνὴ ἀπὸ ἀνατολῶν! φωνὴ ἀπὸ δυσμῶν! φωνὴ ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἀνέμων! φωνὴ ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἐναντίον τοῦ ναοῦ! φωνὴ ἐναντίον τῶν νυμφίων καὶ τῶν νυμφῶν! φωνὴ ἐναντίον ολοκλήρου τοῦ λαοῦ!”—Ibid. Τὸ παράδοξο αὐτὸν ἐφυλακίσθη καὶ ἐμαστιγώθη, ἀλλὰ οὐδεμία διαμαρτυρία ἐξήλθε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ. Στὴν ὕβρη καὶ τὴν κακομεταχείριση ἀπαντοῦσε μόνον: “Ὁυαί, οὐαί εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ!” “οὐαί, οὐαί εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς!” Ἡ προειδοποιητικὴ τοῦ κραυγῆ δὲν ἔπαυσε, ἕως ὅτου ἐφρονεῦθη κατὰ τὴν πολιορκία τὴν οἱοῦσα εἶχε προεῖπει». The Great Controversy, 29, 30.

Ὁ ἄνθρωπος πέθανε κατὰ τὴν πολιορκία, ἀλλὰ ὄχι κατὰ τὴν τελικὴ καταστροφή, καὶ ἡ τελικὴ καταστροφή ἀντιπροσωπεύει τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας καὶ τὶς ἐπτά τελευταῖες πληγές. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπομένως, εἶναι σύμβολο τοῦ μηνύματος νὰ ἐγκαταλειφθεῖ ἡ Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν πρώτη πολιορκία. Τότε οἱ Χριστιανοὶ διέφυγαν, καὶ στα πρῶτα τριάμισι χρόνια, ὁ ἄνθρωπος ἦταν σύμβολο μιᾶς ομάδας ποὺ δὲν πεθαίνει στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ στα δευτέρα τριάμισι χρόνια εἶναι σύμβολο τῶν τελευταίων Χριστιανῶν ποὺ πεθαίνουν πρὶν ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας. Κατὰ τὴν πρώτη περίοδο προσδιορίζει τὶς ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, καὶ κατὰ τὴ δευτέρη περίοδο τῶν τριάμισι ἐτῶν ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγάλο πλῆθος ποὺ πεθαίνει κατὰ τὴ δευτέρη περίοδο.

Το μήνυμα του ανθρώπου καταγράφηκε από τον ιστορικό και παραστάθηκε με έξι φωνές. Όταν τελικώς φυλακίσθηκε, το έβδομο και τελευταίο του μήνυμα ήταν «ουαί, ουαί» προς την Ιερουσαλήμ και τους κατοίκους της. Η πρώτη «φωνή» που καταγράφηκε ήταν μια «φωνή από ανατολών», και το τελευταίο του μήνυμα ήταν «ουαί». Το πρώτο στοιχείο του μηνύματός του και το τελευταίο στοιχείο του μηνύματός του ήταν το βιβλικό σύμβολο που αντιπροσωπεύει το Ισλάμ, διότι το Ισλάμ είναι τα τέκνα της «ανατολής» στη Βίβλο, και αντιπροσωπεύονται από τον «ανατολικό άνεμο». Ο διπλασιασμός της λέξεως «ουαί» στο τελικό του μήνυμα αντανακλά το τέλος της Σύγχρονης Βαβυλώνας, όταν οι βασιλείς της γης ανακράζουν τρεις φορές «Αλλοίμονο, αλλοίμονο, η μεγάλη πόλη». Η ελληνική λέξη που μεταφράζεται ως «αλλοίμονο» στα τρία εδάφια του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, μεταφράζεται ως «ουαί» στο όγδοο κεφάλαιο, δέκατο τρίτο εδάφιο.

Και εἶδον, καὶ ἤκουσα ἓνα ἄγγελον νὰ πετᾷ στὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, λέγοντας μὲ δυνατὴ φωνή· Οὐαί, οὐαί, οὐαί εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξ αἰτίας τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων, οἵτινες μέλλουν ἔτι νὰ σαλπίσουν! Ἀποκάλυψις 8:13.

Η διακήρυξη του άνδρα περί «ουαί, ουαί» αντιπροσωπεύει την τριπλή εφαρμογή των τριών Ουαί, διότι τα στοιχεία του πρώτου Ουαί, σε συνδυασμό με τα στοιχεία του δευτέρου Ουαί «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆ», προσδιορίζουν τα στοιχεία του τρίτου Ουαί, καθώς ακριβώς οι τρεις εκφράσεις «ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον» από τους βασιλείς τῆς γῆς στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο αντιπροσωπεύουν το τρίτο Ουαί, όπως αυτό καθορίζεται από το πρώτο και το δεύτερο Ουαί. Η αρχή και το τέλος του μηνύματος του άνδρα προτυποποιούσαν το μήνυμα τοῦ Ἰσλάμ τοῦ τρίτου Ουαί.

Η πρώτη έκφραση του μηνύματός του ήταν μια φωνή από την «ανατολή», και η «ανατολή» είναι σύμβολο του Ισλάμ, αλλά είναι επίσης ταυτοποίηση του σφραγίζοντος αγγέλου που ανατέλλει στην ανατολή.

Και μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ὁ ἄνεμος ἐπὶ τὴν γῆν, μήτε ἐπὶ τὴν θάλασσαν, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον. Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα τὴν σφραγίδα τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ ἔκραξε μετὰ φωνῆς μεγάλης πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ βλάψουν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, λέγων· Μὴ βλάψετε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως ὅτου σφραγίσουμε τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν σφραγισμένων· καὶ ἦσαν σφραγισμένοι ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Ἀποκάλυψις 7:1–4.

Στην αφήγηση του Ηλία στο όρος Κάρμηλος, όταν κοίταζε προς τη θάλασσα και είδε ένα σύννεφο, κοίταζε προς δυσμάς, διότι το όρος Κάρμηλος βρίσκεται πλησίον της Μεσογείου Θαλάσσης.

Και ἐγένετο τὴν ἐβδόμην φορὰν, καὶ εἶπεν· Ἴδού, ἀναβαίνει ἐκ τῆς θαλάσσης μία μικρὰ νεφέλη, ὡς ἀνδρὸς χεῖρ. Καὶ εἶπεν· Ἀνάβηθι, εἰπὲ πρὸς τὸν Ἀχάβ· Ζεῦξον τὸ ἄρμα σου καὶ κατὰβηθι, μήποτε σε ἐμποδίση ἡ βροχή. Α' Βασιλειῶν 18:44.

Ο Ηλίας θα είχε στραμμένο το πρόσωπό του προς δυσμάς, προς την κατεύθυνση της Μεσογείου Θαλάσσης. Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Λουκά, ο Χριστός μιλά για το μήνυμά Του ως μήνυμα διαίρεσης.

Νομίζετε ότι ήλθα να δώσω ειρήνη επί της γης; Σας λέγω, όχι, αλλά μάλλον διαίρεση· διότι από του νυν θα είναι πέντε σε ένα σπίτι διηρημένοι, τρεις εναντίον δύο, και δύο εναντίον τριών. Ο πατέρας θα διαιρεθεί εναντίον του υιού, και ο υιός εναντίον του πατέρα· η μητέρα εναντίον της θυγατέρας, και η θυγάτηρ εναντίον της μητρός· η πεθερά εναντίον της νύμφης της, και η νύμφη εναντίον της πεθεράς της. Και έλεγε επίσης προς τον όγλο, Όταν βλέπετε νέφος να ανατέλλει από δυσμών, αμέσως λέγετε, Έρχεται βροχή· και έτσι γίνεται. Και όταν βλέπετε τον νότιο άνεμο να πνέει, λέγετε, Θα γίνει καύσων· και γίνεται. Υποκριτές, γνωρίζετε να διακρίνετε την όψη του ουρανού και της γης· αλλά πώς συμβαίνει να μη διακρίνετε αυτόν τον καιρό; Λουκάς 12:51–56.

Το μήνυμα του αγγελιαφόρου προς την Ιερουσαλήμ φέρει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, διότι η αρχή και το τέλος προσδιορίζει το Ισλάμ του τρίτου Αλλοίμονο, και με τη φωνή της «ανατολής» προσδιορίζει συγχρόνως το μήνυμα του Ισλάμ ως το μήνυμα της σφράγισης. Η «δεύτερη φωνή» από τη «δύση» προσδιορίζει την όψιμη βροχή, η οποία είναι η τελευταία βροχή, και όλοι οι προφήτες απευθύνονται στις έσχατες ημέρες. Το μήνυμα της «δύσης» είναι σύμβολο του μηνύματος της όψιμης βροχής, το οποίο παράγει δύο τάξεις προσκυνητών. Η μία τάξη δεν μπορεί να αναγνωρίσει το μήνυμα της όψιμης βροχής, διότι «δεν διακρίνουν αυτόν τον καιρό».

Το επόμενο στοιχείο του αγγέλματος του αγγελιοφόρου είναι η φωνή των «τεσσάρων ανέμων», η οποία είναι τόσο το άγγελμα της σφραγίσεως όσο και το άγγελμα του οργισμένου ίππου του Ισλάμ, όπως αυτός παριστάνεται από το τρίτο Ουαί. Το επόμενο στοιχείο στρέφεται εναντίον της Ιερουσαλήμ και του ναού, προσδιορίζοντας έτσι το άγγελμα όλων των προφητών, το οποίο προσδιορίζει μια τάξη ανθρώπων που παρακάμπτεται, διότι έχουν θεμελιώσει τον ισχυρισμό τους περί σωτηρίας όχι στον Χριστό, αλλά στον ναό και στην κληρονομιά τους ως εκλεκτού λαού του Θεού. Αυτοί είναι εκείνοι σε όλη την ιερή ιστορία που παριστάνονται να διακηρύττουν: «ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμεθα ημείς». Το άγγελμα εναντίον της Ιερουσαλήμ και του ναού είναι το Λαοδικειανό άγγελμα.

«Δεν υπάρχει λόγος να θαυμάζει κανείς ότι η εκκλησία δεν ζωοποιείται από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Άνδρες και γυναίκες παραμερίζουν τη διδασκαλία που ο Χριστός έχει δώσει. Η οργή και η πλεονεξία υπερισχύουν. Ο ναός της ψυχής είναι γεμάτος από πονηρία. Δεν υπάρχει χώρος για τον Χριστό. Οι άνθρωποι ακολουθούν τις δικές τους διεστραμμένες οδούς. Δεν θέλουν να δώσουν προσοχή στα λόγια του Σωτήρος. Παραδίδονται στους εαυτούς τους, απορρίπτοντας τους ελέγχους και τις προειδοποιήσεις, ώσπου η λυχνία μετακινείται από τη θέση της και η πνευματική διάκριση συγχέεται από ανθρώπινες ιδέες. Αν και είναι ελλιπείς στην υπηρεσία, δικαιολογούν τον εαυτό τους, λέγοντας: “Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμεθα ημείς.” Παραμερίζουν τον νόμο του Θεού για να ακολουθήσουν το φως της δικής τους φαντασίας.» Review and Herald, 8 Απριλίου 1902.

Κατόπιν, ο αγγελιαφόρος ύψωσε τη φωνή του προειδοποιητικού του μηνύματος εναντίον των νυμφίων και των νυμφών, ως σύμβολο της μεθοδολογίας του «γραμμή επί γραμμής», διότι η

προφητική γραμμή των εσχάτων ημερών θα είναι ακριβώς όπως ήταν η προφητική γραμμή κατά τις ημέρες του Νώε, όταν ελάμβαναν εις γάμον ακριβώς τη στιγμή που ο κατακλυσμός της καταστροφής επρόκειτο να υπερχειλίσει τις κοσμικές τους φιλοδοξίες και τα σχέδιά τους.

Η Αγία Γραφή διακηρύσσει ότι κατά τις έσχατες ημέρες οι άνθρωποι θα είναι απορροφημένοι στις κοσμικές επιδιώξεις, στην ηδονή και στην απόκτηση χρημάτων. Θα είναι τυφλοί ως προς τις αιώνιες πραγματικότητες. Ο Χριστός λέγει: «Καθώς δε αι ημέραι του Νώε, ούτως θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου. Διότι καθώς εν ταις ημέραις ταις προ του κατακλυσμού έτρωγον και έπινον, ενυμφεύοντο και ενύμφευον, έως της ημέρας καθ' ην ο Νώε εισήλθεν εις την κιβωτόν, και δεν ενόησαν εωσού ήλθεν ο κατακλυσμός και παρέσυρεν άπαντας· ούτως θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου.» Ματθαίος 24:37–39.

«Έτσι είναι και σήμερα. Οι άνθρωποι ορμούν αδιάκοπα στο κυνήγι του κέρδους και της εγωιστικής απόλαυσης, σαν να μην υπάρχει Θεός, ούτε ουρανός, ούτε μέλλουσα ζωή. Στις ημέρες του Νώε η προειδοποίηση του κατακλυσμού εστάλη για να συγκλονίσει τους ανθρώπους μέσα στην πονηρία τους και να τους καλέσει σε μετάνοια. Έτσι και το μήνυμα της επικείμενης έλευσης του Χριστού έχει σκοπό να αφυπνίσει τους ανθρώπους από την απορρόφησή τους στα εγκόσμια πράγματα. Αποβλέπει στο να τους ξυπνήσει ως προς την αίσθηση των αιώνιων πραγματικοτήτων, ώστε να προσέξουν την πρόσκληση προς την τράπεζα του Κυρίου.»

«Η πρόσκληση του ευαγγελίου πρέπει να δοθεί σε ολόκληρο τον κόσμο — “εις παν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν”. Αποκάλυψις 14:6. Το τελευταίο μήνυμα προειδοποίησεως και ελέους πρέπει να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Πρέπει να φθάσει σε όλες τις τάξεις των ανθρώπων, πλουσίους και πτωχούς, υψηλούς και ταπεινούς. “Έξελθε εις τας οδούς και τους φραγμούς,” λέγει ο Χριστός, “και ανάγκασον αυτούς να εισέλθωσιν, διά να γεμισθή ο οίκος Μου.”» Παραβολές του Χριστού, 228.

Το τελευταίο στοιχείο της προειδοποίησεως τονίζεται στο προηγούμενο χωρίο. Το μήνυμα, το οποίο παριστάνεται ως η φωνή εναντίον «παντός του λαού», είναι το αιώνιο ευαγγέλιο, το οποίο προσδιορίζει την αναγκαιότητα να πληρωθούν οι απαιτήσεις του ευαγγελίου, προκειμένου να σωθεί κανείς. Η πρώτη απαίτηση του αιώνιου ευαγγελίου είναι να φοβηθή τον Θεό, και αυτός ο φόβος θεμελιώνεται στην πραγματικότητα ότι οι δικές μας αμαρτίες ήσαν εκείνες που έθεσαν τον Χριστό, τον Υιό του ζώντος Θεού, επάνω στον σταυρό.

Κάθε στοιχείο του αγγελιοφόρου προς την Ιερουσαλήμ κατά τη διάρκεια των επτά ετών της διακονίας του αντιπροσώπευε το αιώνιο ευαγγέλιο, το οποίο ήταν το ίδιο ακριβώς ευαγγέλιο που παρουσιάσθηκε κατά τα επτά έτη κατά τα οποία ο Χριστός βεβαίωσε τη διαθήκη με πολλούς, από το έτος 27 έως το έτος 34. Είναι επίσης το αιώνιο ευαγγέλιο που κηρύσσεται στις δύο τελικές περιόδους των εσχάτων ημερών, και συνδέεται ειδικώς με το μήνυμα της όψιμης βροχής, όντας το μήνυμα του Ισλάμ του τρίτου Ουαί. Προσδιορίζει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, τον διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων, τη λαοδικειακή κατάσταση των ζιζανίων, και την τριπλή εφαρμογή της προφητείας ως σύμβολο της μεθοδολογίας της όψιμης βροχής, η οποία είναι «γραμμή επί γραμμή».

Το μήνυμα των επτά ετών μέσα σε εκείνη την ιστορία τοποθετείται προφητικώς εντός των «ημερών της εκδικήσεως», οι οποίες αποτελούσαν μέρος της πρώτης κιόλας μνείας του μηνύματος και του έργου του Χριστού, και το μήνυμά Του και το έργο Του πρόκειται να επαναληφθούν κατά τις έσχατες ημέρες από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Τότε θα προσδιορίσουν το μήνυμά τους μέσα στο προφητικό πλαίσιο των «ημερών της εκδικήσεως του Θεού». Υπάρχουν δύο βιβλικοί τύποι της «εκδικήσεως» του Θεού που παριστώνται μέσα στον Λόγο Του: η εκδίκησή Του κατά του λαού Του, και επίσης η εκδίκησή Του κατά των εχθρών Του.

Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι απεικονίζουν την εκδίκηση του Θεού επάνω στον επαναστατημένο λαό Του, και αυτή η εκδίκηση περιλαμβάνει το κυριολεκτικό και πνευματικό καταπάτημα του αγιαστηρίου και του στρατεύματος. Μέσα στον συμβολισμό του καταπατήματος του αγιαστηρίου και του στρατεύματος παρίσταται επίσης ο συμβολισμός της εκδικήσεως του Θεού εναντίον των εχθρών Του. Στις έσχατες ημέρες η εκδίκηση του Θεού κατά του λαού Του παρίσταται ως ο εξεμεσμός του Λαοδικειανού Αντβεντισμού κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Σε εκείνο το ορόσημο αρχίζει επίσης η εκδίκησή Του εναντίον της Σύγχρονης Βαβυλώνας.

Η ανακριτική κρίση των ζώντων επάνω στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, η οποία ακολουθείται από την εκτελεστική κρίση επάνω στην πόρνη της Τύρου και στο θηρίο το οποίο αυτή ιππεύει και επί του οποίου βασιλεύει, αποτελεί την προφητική ιστορία των εσχάτων ημερών, όπου εκπληρώνεται η επίδραση κάθε οράσεως. Κάθε οράση πρέπει να εφαρμοσθεί σε εκείνες τις δύο προφητικές περιόδους, διότι η μεθοδολογία της όψιμης βροχής είναι η εφαρμογή προφητικής γραμμής επί προφητικής γραμμής. Στην αρχή αυτών των δύο ιστοριών ο Ιησούς προσδιόρισε ένα «σημείο» το οποίο αποδεικνύει ότι όσοι ζουν σε εκείνο το σημείο ανήκουν στην τελευταία γενεά της ιστορίας της γης.

Η πρώτη περίοδος άρχισε όταν άρχισε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Μέσα σε εκείνο το waymark τοποθετήθηκε το «σημείο» που ο Χριστός προσδιόρισε στο Λουκά 21.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Τώρα, αδελφοί, ο Θεός θέλει να λάβουμε τη θέση μας μαζί με τον άνθρωπο που κρατεί τον φανό· θέλουμε να λάβουμε τη θέση μας εκεί όπου είναι το φως και όπου ο Θεός έχει δώσει στη σάλπιγγα ορισμένο ήχο. Θέλουμε να δώσουμε στη σάλπιγγα ορισμένο ήχο. Έχουμε βρεθεί σε αμηχανία και έχουμε βρεθεί σε αμφιβολία, και οι εκκλησίες είναι έτοιμες να πεθάνουν. Αλλά τώρα εδώ διαβάζουμε: “Και μετά ταύτα είδον άλλον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, έχοντα εξουσίαν μεγάλην· και η γη εφωτίσθη εκ της δόξης αυτού. Και έκραξε δυνατά μετά φωνής ισχυράς, λέγων, Έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριον δαιμονίων και φυλακή παντός ακαθάρτου πνεύματος και κλωβός παντός ορνέου ακαθάρτου και μισητού” [Αποκάλυψις 18:1, 2].»

«Λοιπόν, πώς θα μπορούσαμε να γνωρίσουμε οτιδήποτε σχετικά με εκείνο το μήνυμα, εάν δεν βρισκόμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε κάτι από το φως του ουρανού όταν έρχεται σε εμάς; Και εξίσου εύκολα θα δεχθούμε και την πιο σκοτεινή πλάνη όταν αυτή έρχεται σε εμάς από

κάποιον που συμφωνεί μαζί μας, ενώ δεν έχουμε ούτε το ελάχιστο ίχνος αποδείξεως ότι το Πνεύμα του Θεού τον έχει αποστείλει. Ο Χριστός είπε: “Εγώ ήλθα εν τω ονόματι του Πατρός μου, και δεν με δέχεσθε” [βλ. John 5:43]. Τώρα, αυτό ακριβώς είναι το έργο που επιτελείται εδώ από την εποχή της συνάξεως στη Μινεάπολη. Επειδή ο Θεός αποστέλλει ένα μήνυμα εν τω ονόματι του το οποίο δεν συμφωνεί με τις ιδέες σας, γι’ αυτό [συμπεραίνετε ότι] δεν μπορεί να είναι μήνυμα από τον Θεό». Sermons and Talks, volume 1, 142.